

Jo no vaig ser alumne del pare Joan *

Dg, 9/10/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Quan tenia l'edat de ser-ne, ell va ser fora una temporada. però sí que vaig ser alumne de l'escola quan ell tornà, encara que dels més grans: no sé si, per tant, tinc cap autoritat per figurar entre aquests escrits. D'ell guardo, però, un agradable record, ben bé com tot el que s'ha dit en els dies d'homenatge que vjàrem viure a finals d'agost i, de fet, sempre ens hem saludat i tinc el seu somriure com una de les coses més agradables que et poden passar pel carrer. El seu oncle, a més, el pare Ricard manich, fou qui em preparà i donà la primera comunió, fa vint-i-un anys, fets que recordo amb una especial estimació, talment que el *Nou Testament* que em regalà, amb una dedicatòria seva, que sempre he guardat i usat (de tan usat està molt fet malbé).

La meva anècdota, en conseqüència, no serà retrospectiva o no serà com la que imagino que han escrit els altres. De fet, no és ben bé una anècdota, sinó una sensació interior, la que vaig tenir el passat 25 d'agost a l'Església de Santa Anna de Mataró. Feia alguns anys que no hi anava i em va tocar entrar per la porta gran: representar l'Ajuntament i el seu alcalde a la missa d'homenatge. Els qui som d'esquerres, encara que siguem cristians, tenim algunes reserves en aquestes coses. Ens inquieta barrejar la fe i la política, l'Església i l'Administració. En nom de moltes barreges d'aquestes hem vist massa barbaritats. venia, doncs, inquiet, però conscient que, ens neguïtegim o no,, aquestes coses es mesclen i que defugir-ho és una iorresponsabilitat.

Amb tot, en vaig sortir encantat. Santa Anna, que sembla tan buida, és una església plena de símbols. Me'ls vaig mirar, un per un: el sagrament, amb pintures de Jordi Arenas; el retaule i el crist de Manuel Cusachs o els frescos sobre la vida de Sant Josep de Calassanç -que tant m'havia mirat quan era petit-: la seva anada a Montserrat per posar ordre, els pobres del Trastevere (ai, els pobres, encara avui només presents a les pintures !...), la seva mort sota la protecció de Maria. I els cants. I les lectures, del Llibre de job i l'Evangeli, del "no dubtis, sóc jo" i del "per entrar al Regne de Déu heu de fer com els més petits". I el pàrenostre. També és clar, els sermons i les declaracions emotives... però, per a mi, van parlar els símbols i les paraules, allò tan tran i tan bell. "L'essencial es diu amb senzillesa", diu Miquel Martí i Pol. I la senzillesa era aquella figura menuda i forta, profundament emocionada i agraïda que era el pare Joan.

Vaig tornar a casa, més tard del que em pensava. El meu fill, aquest que em toca a mi educar i fer créixer, ja dormia. Però vaig arribar satisfet que aquell temple parli, que ho faci a través del pare Joan i que aplegu persones tan diferents, tan poc perfectes, amb més o menys ganes d'assemblar-se a Jesús, però també tan Església. Si sóc cristià, i tot el que sóc, és també gràcies al petit i masegat *Nou Testament* de l'Abadia de Montserrat del pare manich (una porta que obre llocs insospitats) i al somriure del pare Joan. I de moltes més coses, és clar. Però... qui sap què hauria fet sense aquestes dues, tan essencials.

[* escrit publicat a l'anecdotari del llibre *El Pare Joan, Fill Adoptiu de Mataró* (Coord.: Ramon Salicrú; Ed. La Comarcal, Argentona 1999) i que recupero avui, un dia després de la mort de l'escolapi Joan Herrero i Manich (vegeu [Mataró Notícies](#)). El funeral serà demà dilluns a les 4 de la tarda a l'Església de santa Anna, de Mataró. Foto: quan va rebre la Creu de Sant Jordi (2002) de mans del president Pujol.]